

vilde være med til at tage saadanne Anmærkninger som dem, jeg her særlig har omtalt, vilde jeg finde mig i, at vi fik en midlertidig Finanslov, og at Rigsdagen kom ind bagefter. Thi det er saa farligt et Skraaplan, Tinget her kommer ind paa, at man ikke let skal lade sig tvinge ind derpaa.

Finansministeren (Scharling): Den ærede sidste Taler har utvivlsomt Ret i, at det vilde være rigtigst, om de omtalte Anmærkninger ikke fandtes paa og ikke bleve staaende paa Finansloven. Dette er jo erkendt ogsaa fra Regeringens Side, og den har derfor bestræbt sig for at faa dem fjernede i Folketinget. Da dette imidlertid ikke har villet, trods de gentagne Opfordringer, tage disse Anmærkninger tilbage, maatte det for Regeringen staa som meget tvivlsomt, om det vilde gøre dette, naar Finansloven sendtes tilbage fra dette Ting blot for at faa disse Anmærkninger fjernede. Naar vi toge i Betragtning, at denne Finanslov formentlig først vil komme til 3die Behandling her i Tinget paa Onsdag, at Finansaaret udløber om en Uge, og at der er udskrevet ny Valg til den 3die April, vilde man meget let komme i det Tilfælde, at man ikke i rette Tid naaede at faa tilendebragt Forhandlingerne om disse Spørgsmaal, altsaa ikke naaede at faa en ordinær Finanslov. Regeringen har da for sit Vedkommende meget omhyggeligt maattet overveje, hvilket af de to Onder den efter Omstændighederne vilde betragte som det største, enten det, at vi ikke fik vedtaget en ordinær Finanslov inden Rigsdagens Slutning, eller at disse Anmærkninger bleve staaende paa Finansloven for det kommende Aar. Efter Omstændighederne have vi da ment, at det førstnævnte Alternativ vilde være det mindst heldige, og at vi hellere maatte finde os i at acceptere Finansloven for det kommende Aar selv med disse Anmærkninger end risikere, at der ikke blev vedtaget en ordinær Finanslov. Men ganske vist beror dette for vort Vedkommende ogsaa paa, at vi opfatte disse Anmærkninger paa en noget anden Maade, end den sidste ærede Taler synes at gøre. Jeg for mit Vedkommende kan i alt Fald ikke se, at den af ham særlig paaankede Anmærkning Nr. 2 under Statsanstalten for Livsforsikring staar i nogen Forbindelse med Bestemmelsen paa § 29. Der indeholdes ikke i denne Anmærkning noget om en Besparelse; der gives tværtimod en efter min Formening ret overflødig Bemyndigelse

til at udbetale en Lønning, og der er ikke taget noget særligt Forbehold i den Anmærkning. Der er kun indflydt en urigtig Forudsætning i Anmærkningen, idet det siges: „Saa længe Bestyrelsens nuværende Formand forbliver i den af ham allerede før 1ste Januar 1900 beklædte Direktørstilling, skal Bestemmelsen i Lov af 26de Marts 1870, § 5, ikke komme til Anvendelse.“ Dette er det formentlig ganske overflødig at sige, efter som Loven af 26de Marts 1870 overhovedet ikke kan komme til Anvendelse paa den Maade. Dersom det andet Ting havde fundet for godt at indsætte en Bestemmelse f. Eks. om, at saa længe Bestyrelsens nuværende Formand var i den Stilling, skulde Loven af 5te Januar 1851 om Overlevelsere for Embedsmænd ikke finde Anvendelse paa hans Honorar, vilde det derved sagte være en saadan Selvfølge, at der deraf ikke kunde udledes noget som helst om, at den nævnte Lov skulde finde Anvendelse paa senere Formænd i samme Stilling. Det samme forekommer mig er Tilfældet med, hvad der nu staar i Anmærkningen. Naar Loven af 26de Marts 1870 ikke efter sit Indhold kommer til Anvendelse paa dette Forhold — og deri var den ærede Taler ganske enig med os — saa kan jeg ikke se, at der i saa Henseende forandres noget derved, at der er indsat en Anmærkning, som for deres Vedkommende, der have indsat den, hviler paa en anden Forudsætning og Formening, den bliver ikke derved gældende Lov. Det har været min Grund til at frafalde Opfordringen til dette Ting om at udstemme denne Anmærkning og dermed sende Finansloven tilbage til det andet Ting.

Steffensen: Jeg skal blot bemærke, at jeg ikke er i det Tilfælde at kunne være enig med den højtærede Finansminister i Forstaaelsen af denne Anmærkning. Jeg kan ikke se, at den har nogen som helst anden Betydning end den at etablere det Forbehold for det Tilfælde, at den nuværende Formand fratræder Stillingen, at saa skal Loven af 1870, § 5 komme til Anvendelse. Mig forekommer det, at, naar der staar en saadan Bestemmelse, som jo dog maa antages at have nogen Betydning, og naar den accentuerer, at saa længe Bestyrelsens Formand forbliver i Direktørstillingen, skal Loven af 1870 § 5 ikke komme til Anvendelse, saa ligger den Slutning saa nær, som den vel kan, at Meningen er at sige, at naar han fratræder, saa kommer den nævnte Lov til An-